

Het knooppuntenrondje door de Eemlandpolder richting Spakenburg was ruim 50 km lang. Hoewel de windkracht (code geel) die dag rond het IJsselmeer ook kon pieken tot windstoten van wel 90 km/u. was onze voorspelling dat het tochtje binnen drie uren geklaard kon worden. We startten op de Kamerling Onnesweg in Hilversum. De bloeiende Larense heide, de glinsterende zandverstuivingen richting Anna's Hoeve, de ondersteunende rugwind brachten ons in een euforische stemming.

Aangeland in de polder, richting Spakenburg, klom de snelheid moeiteloos naar de ruim 35 km/u. De onvermoeibare, heftige wind liet je uitbollen (Vlaams dialect) tot wel ruim 1000 meter. Bij knooppunt 11 met het pontje richting Eemdijk. De woeste wind blies niet meer pal in de rug maar begon te wringen in de rechterzij. Op het Gooimeer waren nu meer schuimkoppen te zien dan mantelmeeuwen. De weg boog steeds meer richting zuid. Onze ruggen bogen mee. De smalle weg (< 4 meter) was breed genoeg om onze zwabberende stalen rossen op het asfalt te houden. Meestal.

Maar eenmaal pal tegen de bulderende wind in lukte dat niet meer zo goed. De snelheid liep terug tot 7 á 8 km per uur. De laagste versnelling van Ger weigerde dienst. Foutje van de fietmaker. Haar voorwiel werd gezogen naar het gulzige gras. Toen Æ een driftige Mini ongeduldig achter haar bleef kleven, gaf ze de ongelijke strijd op. Dan maar een stukkie lopen. Toen

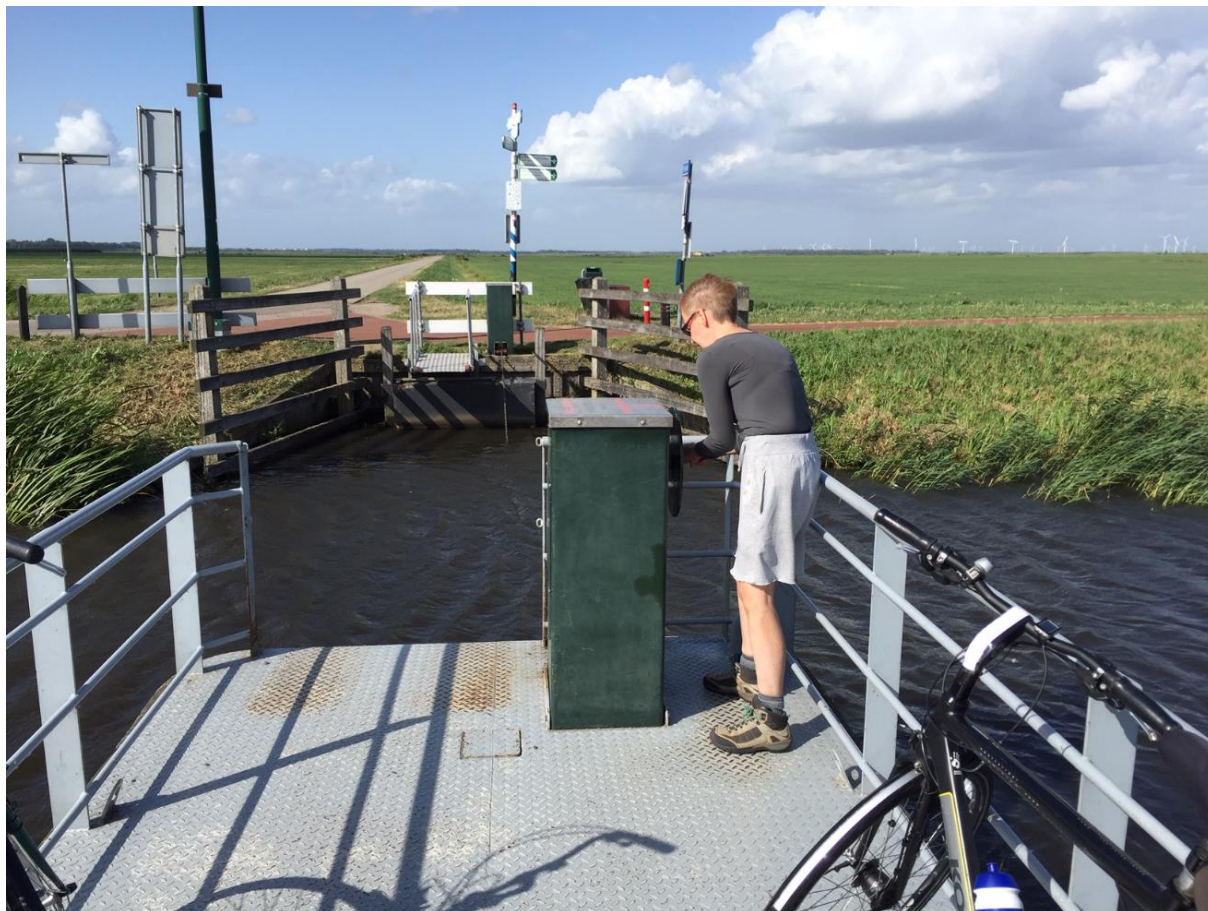

de kustdijk weer even autovrij was, beklom ze heldhaftig haar Raleigh richting Spakenburg. Maar die ene windvlaag van ruim 90 km/u werd haar bijna fataal. Ze werd van de weg geblazen richting de naastgelegen met veel kroos bedekte sloot. Het metershoge bermgroen boog diep met de wind mee. Toch maar weer even lopen tot aan de bosrand in het westen. Die tempert de taaie tegenwind een beetje. Dan weer een dappere poging om de wind op de dijk de baas te worden. Aan het geworstel met de wind leek geen eind te komen. Het aantal afgelegde kilometers was bedroevend laag. Maar opgeven? Jamais! De wind was niet van plan te gaan liggen, onze neuzen raakten bijna het stuur. De bidons waren al een tijdje leeg. Wij ook. Geen waterpunt in de buurt. Maar wilskracht wurmt wonderen naar het oppervlak. *Nil desperandum*. Desnoods met krachttermen (hoewel niet zonder risico in 'n overwegend gereformeerde omgeving). Vloek, tier, laat je colère de vrije

loop. Aangekomen in 't idyllische vissersdorpje Spakenburg (waarvan sommige inwoners duidelijk verwantschap vertonen met de bekendste visser allertijden, J.C.) gaf de fietscomputer bedroevende informatie. Gemiddelde snelheid: 11 km, gereden tijd : bijna twee uur. Uit pure teleurstelling over dit resultaat hebben we terrasjes links laten liggen. Nog minstens

10 km tegen de zuidwest orkaan hadden we voor de boeg. Richting Eemnes. Wallen onder de ogen, ruggen kletsnat, zeem in fietsbroek ook aangetast.

De kunst om op het rechte pad te blijven kregen we niet onder de knie. Weer werd afgestapt omdat lopend de snelheid hoger lag dan zigzaggend fietsend over de smalle paden.

Eindelijk in de verte het zelfbedieningspontje in de buurt van Eemnes. Ger (als een ervaren Michieltje, maar dan zonder kieltje) draaide moeiteloos aan het wiel. Na die overtocht was het nog slechts een kleine kilometer tot aan het restaurant ' Het Oude Raadhuis' op de Wakkerendijk in Eemnes. Weliswaar met nog steeds voor het gevoel windkracht 9 tegen. In de verte zagen we de twee torens van de Sint Jans basiliek in Laren. Een van de torens stond een beetje scheef. Dacht ik. Dat ik nog kon denken verbaasde me.

Zelden heeft een glas koude Spa rood zo verfrissend gesmaakt.

Hans

